

לנושא הישן ניתנה זווית חדשה: הפעם הגבר הוא יהודי, והנערה — פלסטינית

חוץ. יום. כביש ירושלים-
רמאללה.

בני (תורג'מן) תגר, רביטרן במילואים, לבוש מדים, יותר מ-40, מגולח למישעי, מצברוחו מרומם, מתחיל היום את השבוע השני לשרות המילואים שלו כתובע הצבאי של יהודה ושומרון, שמקומו ברמאללה.

מכוניתו של בני מגיעה לאזור מחנה הפליטים אלעמרי, מכוניות חולפות במקום, לפניו ומאחוריו, אלא שפיתאום הוא נמצא לבדו על הכביש. חמישה נערים בגילים שבין 14-17 עומדים סמוך לכניסה ומביטים לעבר המכונית המתקרבת.

פנים. יום. המכונית.
בני מתקרב במהירות סבירה אל הקבוצה. הוא מבחין באחד הנער, רים, עיסא, המחזיק ביד ימינו אבן גדולה.

חוץ. יום. המכונית.
האבן של עיסא פוגעת בשימשה הקידמית של המכונית. אבן קטנה יותר חולפת על פניו של בני ופוצעת את לחיו.

קאט.
כך מתחיל סרט ישראלי חדש, גשר צר מאוד. אילו לא כתבו נסים דייך וחיים חפר סצנה זו מראש, אפשר היה לצלם אותה כקולנוע תיעודי כלי כל הכנות. שכן, בבוקר כהיר אחד, אחרי שהחזו את מכוניותיהם בצד גיבעה קטנה בפאתי רמאללה, גילו הבימאי

רומיאו וליילה ברמאללה

"הסרט רק מתעד את המציאות", סיפר נסים דייך, הבימאי, שגשר צר מאוד הפך אותו כרלילה לחייל קרבי. כחודש של צילומים ברמאללה, כשי עליו להילחם בגשם ובשלג, באבנים ובקנאים משני צידי המיתרס, הוכפלו שערות השיבה שצמחו בראשו.

דייך, מי שהוצע בשעתו כמועמד לפרסי ישראל על סידרת הטלוויזיה שלו מישל עזרא ספרא ובניו, מרצה לקולנוע באוניברסיטת תל-אביב, מבקר קולנוע ותיק, בימאי שכבר עשה שני סרטי-עלילה (אור מן ההפקר, סופו של מילטון לוי), התחיל את עבודת-הפרך שלו על הסרט הזה לפני יותר מחמש שנים.

שותפים ומפיקים, משקיעים ור ממנים יצאו ובאו, ועימם פרחו הבטחותיהם. רובם הלכו ולא חזרו. החלטתו הנחושה של הבימאי לצלם את כל צילומי-החוף — משמע, רוב רובו של הסרט — ברמאללה, מקום ההתרחשות האמיתי של סיפור-האהבה, הפחידה את כולם: עיר עויינת בלב הישוב הערבי, כרקע לנושא לא אהוד. מילא, אמרו לו. אילו היה בחור ערבי מתאהב בישראלית, נחא. את זאת כבר ראינו. חמסין, תנה קיי. אבל ישראלי רוצה ערביה? דיר באלכו!

חמש שנים. ובסופן — מפיך שותף אחר: מיכה שרפשטיין ועזרת הקרן לסרטי-איכות. כמה חריקות של הד עוזר לנציב מסי-הכנסה שהפחידו כמה משקיעים ממש ברגע האחרון. אבל העיקר — השחקנים-האורחים הגיעו. אהרון איפלה בא מהוליווד, טונז'ל קורטיזו התורכי בא מגרמניה, וכאשר רצו להתחיל לעבוד, התחילו האבנים להירדד.

תחילה הסתבר שצה"ל לא שיתף פעולה. דייך: "צה"ל לא אמר בפירוש שהוא מסרב לעזור לנו, אבל הוא הציע למפיק להשיג כל מה שהוא יכול בשוק החופשי. רק דברים שלא ימצא שם, יהיה הצבא מוכן לספק. מאחר

ועוזריו מראה עגום: כל הזוגיות של מכוניותיהם נופצו לרסיסים, והמכור ניות היו מוכות וחבולות. הם היו משוכנעים כי ילדים עשו זאת, ושלחו את אחד מעוזריו הערבים של הבימאי כדי לברר מה בדיוק קרה.

הוא עלה לגיבעה וגילה לתדהמתו ערימות של אבנים, מסודרות זו על גבי זו, כבליסטריות. בין הוורקים לא היו רק ילדים. הפעולה לא היתה מיקרה ספונטאני. היא היתה חלק מפגיעה מתוכננת. התנכלות של יושבי המקום

כולם התנגדו. הערבים החרימו. עפו אבנים ובקבוק מולוטוב

לורים שבאו לשחק על מיגרש לא-להם.

דיר
באלכו!

לא היה זה אירוע חריפעי. במור רה גילה הבימאי, נסים דייך, כי התסריט שבידיו מכיל פצצת-זמן, פצצה שהחלה מתקתקת הרבה לפני שהתחיל לצלם בשטח. המשך המעמד הפותח את הסרט הוביל הישר לשרש הבעיה: קציני-המילואים רודף אחרי הנערים שיירו בו את האבנים ומגיע עד להדרה-סיפריה של בית-הספר שבי אלעמרי, שם, כמעט מאחורי הצאיתיה של המורה, ליילה מנסור, מתחבאים הקטיניים. המורה עומדת על דעתה כי הנערים היו איתה כל העת. הקציין יודע שהיא משקרת. אך העיניניים הרושפות אש מדליקות אותו, והבעירה איננה עתירה לכבות — גם אם כל העולם, זה העומד מאחוריו וזה שמאחוריה, עתירים לעמוד נגד אהבה זו ולעשות הכל כדי למנוע את הגשמתה.

שבועת נקם טונז'ל קורטיזו בתפקיד אנוור מנסור, חמה של המישפחה. בתמונה למטה: חיפוש אחרי הנער שידה אבן במכונית הקצין.

מכות לתובע סלווה חדאד בתפקיד ליילה מנסור, המתאהבת בתובע הצבאי בגדה המערבית. השחקן אהרון איפלה. היא מכה בחזהו מתוך יגון. אחרי שאחד מתלמידיה נהרג.